

Ze sborových akcí

Ne	3. 7.	9:30	bohoslužby (M.Wernisch)
Ne	10. 7.	9:30	bohoslužby (M.Frydrych)
Ne	17. 7.	9:30	bohoslužby
Ne	24. 7.	9:30	bohoslužby (P.Sláma)
Ne	31. 7.	9:30	bohoslužby (M.Vymětal)
Ne	7. 8.	9:30	bohoslužby
Ne	14. 8.	9:30	bohoslužby (M.Vymětal)
Ne	21. 8.	9:30	bohoslužby (T.Landová)
Ne	28. 8.	9:30	bohoslužby (J.Ruml)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Noc kostelů

Obsah

Církev tu není sama pro sebe	2
Noc kostelů	4
Malá zpráva o dorostu	7
Ochutnávka z táborové kuchyně	8
Šáreckým údolím ke svatému Matěji	9
Gottland	10
Z Bohemky do Bělče	11

Církev tu není sama pro sebe

Kázání Olgy Navrátilové na Vinohradech 5.6.2011 Sk 1,1–14

Milé sestry, milí bratři,

„Ježíš hlásal království Boží – a přišla církev.“ Tuto větu napsal na začátku dvacátého století jeden francouzský teolog (Alfred Loisy). Údajně ji nemyslel ironicky – ale od té doby ji mnozí lidé opakují, tentokrát už skutečně s ironickým podtónem.

Církev je posledních sto, dvě stě let značně nepopulární. Že by mohlo být „něco nad námi“, připouštějí mnozí. Že Ježíš byl zajímavý a inspirativní člověk, o tom takřka není sporu. To až jeho učedníci všechno pokazili. Až do dnešních dob to jsou buď náboženští pomatenci nebo vypočítavci, kteří využívají slabosti a strachu druhých, aby je ovládli. K tomu, abych věřil a žil poctivý život, žádnou církev nepotřebuji.

Tato kritika se nedá šmahem odmítnout. Po celých dva tisíce let existence církve učedníci skutečně mnohé pokazili. A kazí dodnes. Lidská slabost je v církvi více než patrná – a je o to zvrhlejší, že se halí do velkých slov a ohání se Pánem Bohem. Sladké řeči o lásce a unylý tón v sobě často skrývají pohrdání druhými. Uzavírání se před světem a dělení lidí na nás a na ty druhé je mnohdy projevem vlastní nejistoty, slabosti a strachu. Za víru se leckdy vydává fanatismus spojený se sobectvím a krutostí. My evangelíci máme nadto často ve zvyku vidět všechny nedostatky jen u těch druhých – zvláště u katolíků. Jako bychom my jediní zůstali uchráněni od nevěry a naše toleranční rodokmeny a odkaz na slávu české reformace byly zárukou naší věrnosti Je-

žíši Kristu.

Přes všechnu svoji bídu je ale církev nutná. V ní a skrze ni přichází Ježíš Kristus do světa.

Ve čtvrtek, kdy se slavil svátek Nanebevstoupení, to bylo čtyřicet dní od neděle, kdy jsme slyšeli: „*Kristus vstal z mrtvých.*“ Ženy nacházejí prázdný hrob. Malomyslní a bezradní učedníci se setkávají se svým vzkříšeným Pánem. Stoluji s ním. Dotýká se jejich srdce, když čtou Písmo. To, co Ježíš za svého života činil a učil, došlo ve vzkříšení svého potvrzení: v Ježíši jednal Bůh. A jedná v něm i nadále. Lukáš, který je autorem jak evangelia, tak Skutků apoštolských, mluví o čtyřiceti dnech, ve kterých se Ježíš po svém umučení ukazuje apoštolům. V této lhůtě, kterou známe i z jiných míst v bibli, učedníci poznávají, že ten, s kým se nyní setkávají, je stejný jako ten, kdo s nimi putoval po Galileji, konal mocné činy a učil o království Božím. Není to duch ani výplod jejich náboženské zánícenosti, ale jejich živý Pán. Čtyřicet dní radosti ze vzkříšení i přípravy na to, co má přijít.

Těchto čtyřicet dní vrcholí nanebevstoupením. Tak jako kdysi Eliáš i Ježíš byl vzat do nebe – zahalil ho oblak a zmizel učedníkům z očí. Lukáš toto nanebevzetí líčí jako zvláštní událost – ale můžeme je chápat i jako vyprávění, které pomocí zvláštního příběhu vysvětluje, co to také znamená, že Ježíš byl vzkříšen. Nanebevstoupení je součástí vzkříšení. Ježíš vstal z mrtvých. Bůh se k němu přiznal. Je tu a je živý. Jenže jinak, než tu byl

o 200 let evropského vývoje opožděni!“ My jsme ho mohli zaslechnout v Hořovicích na koncertu Berkatu, jak může potvrdit Evka i Mirka.) Zůstává však otázkou, zda my Husa, Palackého a Masaryka ještě máme.

Představení, trochu fraška, trochu autopsychanalýza národní paměti a trochu karnevalové třeštění, kdy vlastně nevíme, zda před Lídou Baarovou, Janem i Tomá-

šem Baťovými, Janem Procházkou, Helenkou Vondráčkovou aj. máme cudně odvrátit tvář, když odhalují svá nitra, nebo se úlevně smát takové trapnosti. A tak vlastně dost dobře rozumíme citlivému a zmatenému mladíkovi, který se proplétá jejich osobními příběhy i celonárodními příběhy 20. století.

Helena Wernischová

Z Bohemky do Bělče

V dubnu se v našem sboru uskutečnila archová sbírka na tábor dětí z Bohemky a Veselynivky. Náklady na tábor letos nemohly být hrazeny z celocírkevních peněz, a tak byla vyhlášena celocírkevní dobrovolná sbírka, na kterou členové našeho sboru poměrně štědrě pamatovali. Protože jsme o této akci mnoho nevěděli, požádal Mirek Čašek o bližší informace sestru Marii Stolařovou z Ústřední církevní kanceláře.

Děti českých bratří a sester na Ukrajině, ze sborů Bohemka a Veselynivka k nám jezdí už od roku 1999. Každý rok přijíždí deset dětí ve věku kolem deseti až dvanácti let do tábora v Bělči, kde se zcela bez problémů zapojují do bohatého programu tábora. Vedoucí s nimi dopředu počítají a už se na ně těší, protože jejich přítomnost v kolektivu je velmi obohacující. Děti rozumějí česky, protože doma se česky učí, i když pochopitelně ve škole mluví ukrajinsky. Bohemské děti se střídají s veselynivskými. Některé už tu byly dvakrát, ale většinou přijede spíš mladší sourozenec z rodiny. Když je něco nejas-

ného, pomáhají starší mladším.

Pokaždé je napínavé, jestli děti dostanou vízum, pasy (vloni pět dětí nakonec neprijelo, protože k vystavení pasů údajně nebyly na skladě obaly). Pro děti je to jediný výlet od rodiny za prázdniny, jinak jsou doma a pomáhají rodičům s běžnými pracemi k zajištění obživy.

Přiveze je jedna dospělá osoba, „učitelka“, která se také podílí na vedení tábora. Děti stráví v autobuse téměř dva dny a také nějaký den v Praze, protože autobus jede jenom dvakrát týdně, a tak se pobyt nekryje přesně s během tábora. Návštěva Prahy je ovšem velký zážitek. Je třeba se o děti postarat, zajistit jim program a ubytovat je.

Stojí to dost peněz, ale úcta a sympatie k českým lidem na vzdálené Ukrajině se jednoznačně projevila v překvapivě velké odezvě sborů na sbírku, která poskytne možnost dopřát dětem, a v důsledku nejen těm ukrajinským, tuto zkušenost. Díky za porozumění!

Marie Stolařová

spojenou s opékáním buřtů. Po lehkém výstupu na Zlatnici a zastávce na malém dětském hřišti dorazila většina poutníků ke kostelu sv. Matěje. Tichou návštěvu šáreckého hřbitova jsme zakončili na vyhlídce na údolí, kterým jsme před chvílí putovali.

Gottland

Někteří členové našeho sboru společně vyšli na popud Zuzky Bruknerové do divadla na představení s názvem Gottland. Scénář byl vypracován podle knihy polského autora Maria Szczygiela – kniha přibližuje na životních osudech známých

Knihu Gottland, ze které režisér Štindl vycházel, jsem četla. Byla jsem proto velmi zvědavá, jak takový roztržitý děj knihy, skládající se ze střípků šokujících či neznámých životních příběhů českých osobností, převede do divadelní podoby. Výsledek se mi nelíbil. Aby se tvůrci přiblížili dnešnímu technokratickému divákovi, velmi násilně celým dějem prostupovaly počítače, Internet a Face-

Marius Szczygiel a Petr Štindl nás vlastně dost provokují, tedy nás čtenáře dobrých historických knih i memoárů. Vzpomněla jsem si na Werichovo: „Čtete!?!“ „Čtu.“ „I knihy?!“

Ten, kdo shlédl ve Švandově divadle uvedené představení, musel trochu srovnat krok i vnímání spíše s nečtenáři nebo čtenáři plytkých tiskovin, počínaje optimismem hýřícími Květy a konče nervy drásajícími výplody Blesku, které bloudící spoluobčany v poklidu jejich domácích ohňů uvádějí do bezpečné komunity

Celý výlet byl korunován milým posezením v zahrádce Restaurace na Staré Faře, kde jsme se osvěžili a odpočinuli si před návratem do svých domovů.

Velký obdiv patří Jonáši Svobodovi, který celou trasu ušel sám bez přenosu. . .

Bára Uličná

i méně známých Čechů naši novodobou historií. Autor, redaktor deníku Gazeta Wyborcza, sice žije ve Varšavě, ale k naší zemi má blízký vztah. Má ji rád, ale zároveň se na ni dokáže dívat z nadhledu cizince. A jaké byly dojmy z představení?

book. Z knihy si pak režisér „vypíchl“ jen ty nejšťavnatější příběhy a pár šokujících informací z dnešní popkultury si ještě nad rámec knihy přidal. Výsledek mne nepobavil ani mne nepoučil, nevedl mne k zamýšlení nad českou minulostí či povahou. Ale třeba lépe promluvil k mladým divákům (teenagerům), kteří byli v divadle zastoupeni více než dvěma třetinami.

Eva Svobodová

moderních idolů a „světců“ postsekulárního českého světa. Přesto nebylo úplně ztracené to spolu s nimi prožít: je dobré vést dialog s vlastním kmenovým společenstvím a zaostřovat si zrak ironickými polskými brýlemi. Ostatně autor někde napsal, že na Čechách je zvláštní v Evropě tak neobvyklé bezvěrectví, takže není divu, kteří moderní „světci“ tu odkrývají svá ledví. (V představení neslyšimé patetické zvolání ruského písničkáře: „My nemáme žádného Husa, Palackého a Masaryka, . . . a tak jsme za Vámi Čechy

před svou smrtí. Nemůžeme s ním mluvit jako s druhým člověkem. Nevidíme ho. Ale právě proto je tu pro všechny. „Sedí po pravici Otce“, jak obrazně vyznáváme. Tak je naším Pánem, soudcem a přimlůvcem. To je radostné zjištění. Nemusíme se obávat žádného lidského pána ani soudce. Nám vládne a nás bude soudit ten, za nímž stojí Bůh. A je to pán i soudce milosrdný. Je to tentýž Ježíš, který odpouštěl hříchy, ujímal se slabých a zavržených a napomínal mocné a pyšné. Který sám sebe vydal na kříž.

Lukáš z didaktických důvodů pomocí příběhu o nanebevstoupení rozděluje to, co vlastně rozdělit nejde: Vzkříšený Ježíš je u Boha – a zároveň uprostřed svých učedníků. A skrze své učedníky je přítomen ve světě. „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ To jsou podle Lukáše poslední Ježíšova slova před tím, než učedníkům zmizí z očí. Skrze své učedníky je tu Ježíš pro všechny. Pro všechny národy světa i pro všechny budoucí generace.

Mezitím ale učedníci hledí do nebe za odcházejícím Ježíšem. Dva muži v bílém rouchu, které známe už od prázdného hrobu, je musí napomenout: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi. Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“ Nedívejte se do nebe a nedívejte se zpět – ale hleďte kupředu. Ne vzpomínání na zašlou slávu, ne útek ze světa – vaším úkolem je svědčit o Ježíši Kristu jako o tom, kdo je živým Pánem. Kdo je vládcem tohoto světa – i když zatím pouze skrytým. Ale on znovu přijde a jeho skrytost bude odhalena. Svět o tom zatím neví, ale vy o tom víte – a podle

toho jednejte.

„Ježíš hlásal království Boží – a přišla církev.“ Kdyby nepřišla, zůstal by Ježíš dávno zapomenutým Galilejcem. Kdysi Římany ukřižovaným židovským náboženským reformátorem. Možná by na něj narazil ve starých rukopisech nějaký historik zabývající se dějinami Blízkého východu a článkem o něm by rozšířil svoji publikační činnost v časopise, který čte pouze několik dalších badatelů – ale to by bylo pravděpodobně všechno. Jako živý a vzkříšený Pán se Ježíš ukazuje jenom v církvi. Je to právě církev, která svědčí o tom, že v činech i učení onoho muže z Nazaretu jednal a jedná Bůh. Jen v ní a skrze ni mohl každý z nás poznat, že Ježíš Kristus má zásadní význam pro náš život. Že je živým Pánem, vaším i mým. Dosvědčovat Ježíše Krista je jediný úkol církve – a také jediný důvod její existence.

Církev, která na tento svůj úkol zapomene, důvod pro svoji existenci ztratí. Ve stanovách jedné církve, nedávno registrované ministerstvem kultury, se píše: „Zánik církve nepřichází v úvahu.“ To je i není pravda. Základem a Pánem církve je Ježíš Kristus – proto církev Kristova v tomto světě nezanikne. Ale to neznamená, že nemůže zaniknout Českobratrská církev evangelická. Nebo náš vinohradský sbor. A zanikne – pokud ztratí tento svůj základ ze zřetele. Zpronevěříme-li se svému Pánu, k čemu nám potom bude kostel a dům? K čemu nám bude farář a staršovstvo – všechn ten provoz? Ztratí-li sůl slanost, čím bude osolena? Ani odvolání na Masaryka a Miladu Horákovou nám nepomůže. Církev tu není sama pro sebe – není partou kamarádů, kterým je spolu dobře – je tu kvůli tomu, aby skrze ni svět poznával

Boha, který jedná v Ježíši Kristu.

Úkol církve ve světě je jedinečný – nenahraditelný. To může svádět k pýše a triumfalismu. Ježíš však učedníkům klade jasné hranice. Když se ho ptají, zda už v tomto čase chce obnovit království Izraele, zarazí je: „*Není vaší věcí znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci.*“ Vy máte být mými svědky. My se leckdy snažíme dokázat druhým kulturní význam církve. Usilujeme o zájem veřejnosti, novinářů a politiků. Být Ježíšovými svědky však znamená zaujímat stejný postoj, jaký měl i on – a být připraven, je-li to třeba, ho následovat i na cestě ponížení a utrpení. Tím pravým svědectvím je služba, poslušnost a připravenost k oběti.

Noc kostelů

Bezprostřední dojmy

Ráda bych reflektovala včerejší velmi zdařilou Noc kostelů: po skončení programu u nás jsme se vydaly s Adinkou i na „špionáž“ do okolních kostelů a musím říci, že jsme v našem sboru obstáli výtečně!

Chtěla bych poděkovat především Zuzce Bruknerové a Ester Slaninové za „lví podíl“ na přípravě a úspěchu této akce, pomohly nám všem ostatním, aby vše proběhlo dobře a návštěvníci odcházeli s úsměvem na tváři (přišlo jich kolem 120). Myslím, že bychom dále zmíněné dary měli rozdávat i v příštím roce: zpěv kombinovaný s četbou biblických textů byl úžasný, návštěvníci mohli již při příchodu vnímat, jak jsme sehraní a jak je zpěvákům spolu dobře, i když sem tam některá notička „utekla“. Příště by jen

Ježíšovými svědky se učedníci stanou tehdy, až podle jeho zaslíbení dostanou sílu Ducha svatého. Zatím mají čekat v Jeruzalémě. Stejně jako církev nežije sama pro sebe, nežije ani sama ze sebe. Na jejím počátku je Boží zaslíbení a čekání učedníků – a to čekání na modlitbách. Apoštolové, ženy, Marie i bratři Ježíšovi se svorně a vytrvale modlí. Modlitba je základní postoj církve. Ani sebelepší prezentace před veřejností, ba ani usilovné rozvíjení sociálních služeb nejsou tím, co může církev v sekularizované České republice i Evropě zachránit – ale pouze vytrvalá modlitba. Nepřestávat prosit Ducha svatého o zmocnění, sílu a poslušnost, abychom dovedli být Ježíšovými svědky. Jiné cesty není.

bylo možná lepší vybírat kratší biblické texty. Bylo dobré, že kostel byl otevřen již s hodinovým předstihem – lidé po dvojicích či trojicích chodili již po sedmé. Také výstava Biblí byla vnímaným darem, možná spíš než knihy z produkce Kalich. Je totiž otázkou, zda bychom při této příležitosti měli cokoli prodávat, když hlavně své spoluobčany OB-DAROVÁVÁME. V předsálí Filip trpělivě promítal představení autora našich obrazů, bratra Miroslava Rady. Výborné bylo také představení historie vinohradského sboru, možná bychom příště mohli některé známé osobnosti, které prošly sborem, i vizualizovat (např. umístěním nějakých portrétů). Vynikající bylo pohostění – na to bratři a sestry katolíci nepomysleli! Díky Monice, Martě, Jarmilce

Co chystá první židovská škola v Orlovce?

Nadaní a zvědaví žáci musí vyřešit mnoho zapeklitých úkolů, aby získali přízeň císaře Rudolfa II. a není snadné se k němu vůbec dostat: panovník má zase jedno ze svých těžkých období, duševní muka ho souží, vůbec nevychází ze svých komnat. I vznešení velvyslanci musejí již měsíce čekat na audienci a někteří s nepořízenou odjíždějí domů, neboť se nedostali přes komorníka, a také různí našepťavači krouží kolem. . . a jak to dopadne? Zatím nevíme, snad dobře, a také spoléháme na pomocníky a duchovní vůdce. Možná přijde i rabi Maharal . . .

A kam se vypraví židovská škola na výlet?

Letos navštívíme židovský hřbitov v Humpolci, synagogu a toleranční kostelík.

Jaké jídla z rudolfínské Prahy chystáte pro orlovské táborníky?

Sice se v jedné kuchařské knize z šestnáctého století píše, že: „z vola jest připraviti osmdesát tři jídel a pokrmů“, takže by asi bylo z čeho vybírat. Ale po pravdě, třeba kaši z volského mozku by asi moc táborníků nejedlo, tak se spíš přidržím moderny – od Rettigové dále.

Šáreckým údolím ke svatému Matěji

Poslední květnovou neděli po kostele se skupinka výletníků, posílená občerstvením u sborové kávy, vydala směrem k šáreckému údolí. Po rychlém přesunu metrem a tramvají přímo do jedné z nejhezčích lokalit pražské přírody za-

Jaký jídelníček bude mít první orlovská židovská škola?

Nu, jak to bývalo – trochu se musí škola starat sama – myslím, že drobní ptáčky s jablečnou omáčkou jsou „košer“ a v šestnáctém století se jedli. O omáčku se rád postarám, drobné ptáčky, sýkorky, kvícaly, kosy, stehlíky a tak podobně, doufám, že dodají žáci.

A na závěr dvě zajímavosti z historie:

Satuta Judaeorum, vydaný Přemyslem Otakarem II v druhé polovině XIII. století, je nejstarší dochovaný právní dokument o postavení Židů v českých zemích. Je tam mimo jiné také ustaveno, kde se musí konat soudní pře vedená proti Židovi, pokud není předvolán před panovníka.

Tajenku najdete v polovině pátého verše šesté kapitoly Matoušova evangelia Židé v diaspoře dávali zemím, které obývali, biblická jména – pyrenejskému poloostrovu říkali země Sefard, území na západ od Labe nazývali Aškenáz, země na východ od Labe, tedy i těm našim, říkali země (tajenka: 13. Kapitola Genesis, první polovina 12. verše), podle jednoho ze synů Chámových.

Táborových kuchařů Zdeny, Heleny a Matěje se ptala Bára Uličná

čala procházka rozkvetlou a zelenou Šárkou – Divokou i Tichou.

Zastoupeny byly všechny generace, včetně těch nejmenších. Procházka plynula příjemně povídáním, hraním v potocích a potom velkou polední zastávkou,

Ochutnávka z táborové kuchyně

Kolik odvážlivců se letos chystá na orlovský sborový tábor?

Celkově 60, z toho 36 dětí a 24 dospělých.

Jaké téma má letošní táborová hra?

Letos budeme pátrat společně s Vítkem ze Rzavé po knize skrývající mnohá tajemství. Vítko v tom nenecháme, pomůžeme mu společně s dětmi z orlovské

židovské školy.

Které historické osobnosti budou letošními hosty v Orlovech?

V průběhu hry se v magické rudolfínské Praze potkáme s: Hájkem z Hájku, Tychonem Brahem, Janem Papelem z Lobkowic a dalšími třemi významnými osobnostmi, jejichž jména jsou ukryta v tajenkách hádanek.

Osmisměrka

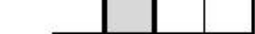

T	Á	B	O	R	J	B	A	S	N	
H	K	R	J	R	O	B	O	T	I	
E	U	A	S	T	L	B	E	A	A	
N	C	H	M	A	S	O	O	H	N	Ě
T	Y	B	P	T	B	O	V	L	K	
R	N	O	A	O	J	E	R	Y	S	
U	Ě	R	R	Ž	L	A	Z	A	R	
B	R	A	R	Á	Š	E	K	I	T	
K	R	U	N	R	T	A	C	R	C	
A	S	R	N	K	A	S	K	Y	T	

AHOJ	NÁLEVNA	STAN
ARA	OBORA	STOŽÁR
BOTA	OHNĚ	TÁBOR
BRAMBORA	ORAT	TRK
BYT	ORLOVY	TRŠ
CRCAT	RARÁŠEK	TRUBKA
HUMPOLEC	ROBOTI	VLK
KUCHYNĚ	RYS	
KYT	SOBOTA	
LAZAR	SRNKA	

Skrývačka

Petrův kamarád chytil v oku sítě rybu z jižních Čech, kde dlouho vládli Rožmberkové.

Křížovka

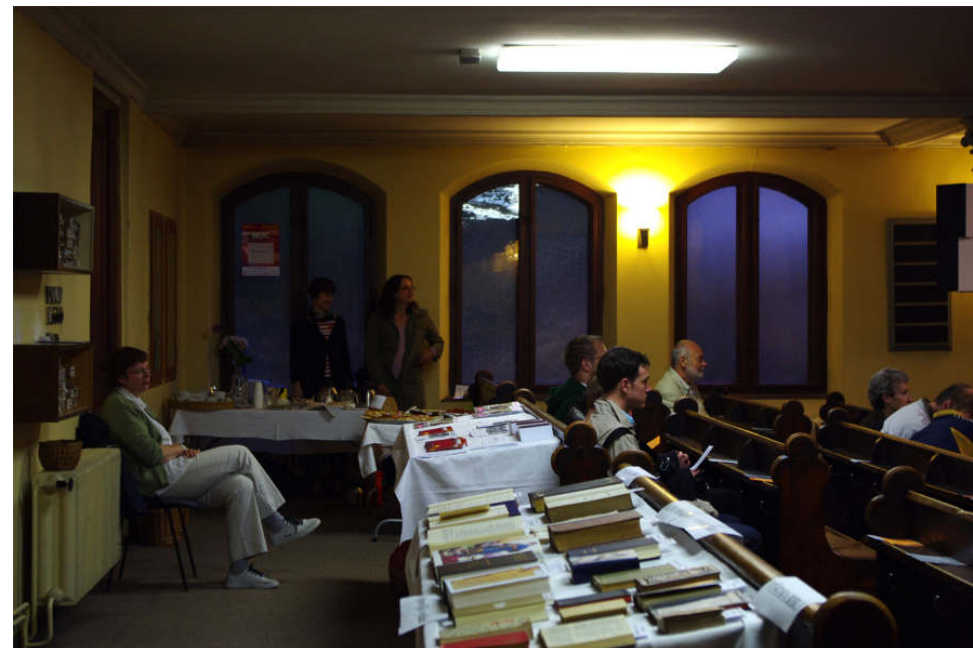
1.		1. něm. červený
2.		2. angl. kočka
3.		3. angl. brouk
4.		4. něm. jeden
5.		5. angl. lev
6.		6. něm. hezký
7.		7. angl. svět

a dalším. Příště bych navrhla ještě jednu změnu: zapojit do programu naše děti – částí nějakého jejich vystoupení a nástěnkou s jejich zdařilými obrázky z nedělních škol s komentářem či nějakou fotkou, něco jako DĚTI DĚTEM. Možná bych také prodloužila dobu otevření až do 23 hodin – v okolních katolických kostelech

byli lidé i před půlnocí, a to včetně malých dětí, a byli zaujati a soustředěni na prostor, hudbu i zpěv. Jinak bych toho moc neměnila a dá-li Pán Bůh, příští rok znovu.

Helena Wernischová

(upraveno z dopisu pro staršovstvo)

Noc kostelů

Padla na mne milá povinnost, abych seznámila čtenáře Hroznu s tím, jak v našem kostele na Vinohradech probíhal letošní ročník Noci kostelů. Tato akce se uskutečnila v mnohých kostelech na celém území České republiky v páteční večer 19. května, tedy v době, kdy mnozí z nás již zahájili chatovou sezónu, proto se možná někteří z těchto důvodů ne-

mohli Noci kostelů zúčastnit. Snad tedy tento příspěvek poslouží pro představu, jak to u nás probíhalo, a zároveň jako pozvánka k připojení se v příštím ročníku. My, kteří jsme měli možnost se Noci kostelů zúčastnit, jsme z této akce měli velkou radost a potěšení. Proto také pevně věříme, že budeme mít sílu a čas učinit z této akce tradici.

Náš sbor se Noci kostelů zúčastnil letos poprvé. Přípravy probíhaly již mnoho týdnů předem, a to především nácvik hudební části programu. Organizace posledních dvou týdnů se ochotně chopila Zuzana Bruknerová, za což jí patří naše díky, její vedení bylo věcné a citlivé. Program, který u nás probíhal, byl rozčleněn do několika sekcí v rámci dvouhodinového cyklu, který začínal v osm hodin a končil krátce po desáté. Nutno podotknout, že již během našich příprav od šesté hodiny večerní přicházeli první návštěvníci. Naše paní farářka se z jejich strany setkávala mimo jiné s dotazy především ohledně bohoslužeb a jejich průběhu. Bylo tedy milou shodou okolností, že zrovna následující neděle byla bohoslužba v našem kostele přenášena rozhlasem, na což bylo možné zvědavé návštěvníky upozornit a pozvat je tak k poslechu radiového přenosu.

Program byl zahájen společným zpěvem s kytarou, pianem i varhanami. Jednotlivé písně byly prokládány čtením z bible, a to biblického textu, který má předčítající nejraději. Následovala sekce s názvem klasická varhanní hudba, které se ujala naše varhanice Ester Slaninová společně s Ondřejem Pokorným. Nutno ještě uvést, že o hudební produkci na piano a buben se postaral Jiří Svoboda. Následovalo krátké povídání o historii kostela, které doplnily kánony nejen z Taizé. Příchozí měli také možnost se dovědět něco o obrazech bratra Miroslava Rady,

kteří jsou dominantou našeho kostela. Závěr pak patřil varhanní improvizaci k meditaci.

Pro návštěvníky bylo přichystáno občerstvení, o které se postaraly naše sestry Monika Chábová a Jitka Krupičková. K dispozici bylo sladké, slané i káva a čaj. Báry Uličná a Čašková se věnovaly těm, kteří si chtěli prohlédnout nebo zakoupit nějakou literaturu z nakladatelství Kalich či Portál. K nahlédnutí byly i bible různé provenience a stáří. Jen místo pro ztišení, kterému byl vyhrazen prostor dětského koutku, zůstalo nevyužito.

Nelze též opomenout, že v „Šalamounově sloupoví“ byl promítán dokument o obrazech bratra Rady, o jehož projekci se staral Filip Krupička.

Večer jsme zakončili nahoře na faře. Pohoštění zbylo i pro nás účastníky a bylo i trochu vína. Zhodnotili jsme celou akci velmi pozitivně a tento pocit v nás upevnila i skutečnost, že náš kostel navštívilo skoro sto třicet návštěvníků.

Za sebe mohu říci, že celá akce probíhala ve velmi milé a vstřícné atmosféře a minimálně pro mě byla možností poznat mnohé bratry a sestry blíže. Všem zúčastněným patří velké díky, bohužel nebyl prostor vyjmenovat všechny. Závěrem snad jen dodat, že organizační tým čítal přes dvacet členů. Pro příští ročník bychom chtěli zařadit i speciální program pro děti, proto každá další ruka bude více než vítána.

Michaela Valentová

Malá zpráva o dorostu

Kdo jsme? Ani konfirmandi, ani mládež. Jsme dorost. Není nás moc a scházíme se více méně pravidelně, ve středu v šest hodin. Nesejdeme se vždy ani všichni, ale o to nejde. Důležité je, že jsme spolu. Že spolu a s Ester strávíme nějaký čas, popovídáme si. O nás, o škole, o Bibli, o Bohu. Co nás zajímá, co nás trápí, čemu nerozumíme. Uprostřed týdne naplněného starostmi a povinnostmi se najednou svět zastaví, a po necelé hodině plné klidu a myšlenek trochu jiných, než jsou ty běžné, odcházíme tak nějak jinak naladěni a s pocitem, že? všechno bude v pořádku. Že všechno nějak půjde. A taky? Co je vlastně **opravdu** důležité?

Na středu se myslím každý z nás těší, protože vždy panuje pohodová atmosféra, kdy jsme všichni upřímní a k sobě otevření. Ester je ochotná s námi probírat

i naše osobní problémy a je vždy připravena odpovědět na jakékoliv otázky, které poté spolu vždy prodiskutujeme. Někdy dojdeme k závěru, někdy si více rozšíříme obzor a všichni máme potřebu nad věcmi popřemýšlet.

Tyto schůzky jsou pro nás již delší dobu důležitou náplní času. I když je nás málo a naše budoucnost není jasná, myslím, že nikdo se našeho skromného společenství nechce vzdát, a kdo ví, jestli se třeba postupem času ještě více nerozrosteme.

Tímto bychom chtěli pozvat všechny, kdo by měli zájem se jednou týdně sejit a společně usilovat o pevnější vztah k Bohu. Přijďte mezi nás, rádi vás přivítáme.

Tereza Uličná a Anna Zikmundová